

[Lund Jensen.]

det lovforslag, vi behandler, men bortset fra det kan jeg ikke se, at der er nogen saglig begrundelse for at opretholde en særlig lovgivning på dette område overfor statens tjenestemænd.

Ministeren for handel, industri og søfart (Rytter): Jeg skal nøjes med at takke de ærede ordførere for den principielt velvillige indstilling, og jeg håber på et godt udbytte af forhandlingen i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Lindberg: Jeg tillader mig at foreslå lovforslagene henvist til behandling i et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov nr. 463 af 30. november 1948 om udbyttebegrænsning m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2641; fremsættelsen findes i tidenden sp. 22).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Lars M. Olsen: Det er nu snart tre år siden, rigsdagen sidst beskæftigede sig med udbyttelovgivningen. Ved den lejlighed gennemførtes en væsentlig slækkelse af den hidtidige lov. Det havde indtil da kun været aktieselskaberne tilladt at udbetale en dividende, der højst måtte andrage gennemsnittet af, hvad der måtte være udbetalt i de tre sidste regnskabsår før 1. september 1939. Efter 30. november 1948 har aktieselskaberne frit kunnet fastsætte deres udbytter, dog uden at angribe den frie reservefond, medmindre den fastsatte udbytteprocent ikke er større end den højest tilladte procent, selskabet havde fastsat i de år, da lovens maksimumsudbyttebestemmelser var gældende. Loftet over honorarer til bestyrelsesmedlemmer på højst 3 000 kr. bevaredes i den lov, vi har i dag.

Det er disse to bestemmelser, den før om-

talte særlige adgang til at angribe de gamle reserver og maksimumshonoraret til bestyrelsesmedlemmer, der er den nuværende lovs vigtigste bestemmelser, og som ministeren har foreslået forlænget. Den højtærede minister så dog helst, anførte han i sin fremsættelse, at rigsdagen ville føre bestyrelseshonorarerne à jour. Da vi i oktober og november for 3 år siden behandlede loven, var mit parti betænkeligt ved, at man dengang gik til en delvis ophævelse af udbyttebegrænsningen. Jeg skal gerne medgive, at loven i de år, den eksisterede, aldrig opnåede at få en virkelig rationel udformning, og at tilfældigheder i visse udbytteforhold kunne medføre meget betydelige udbytter i visse selskaber og omvendt i andre. Men trods alt var der dog tale om en begrænsning af udbytterne og en vis fasthed, som jo i mere end een henseende var af værdi. Rent praktisk undgik vi også i de år helt den første verdenskrigs manipulationer med udbytter og udvandinger af selskabers kapitaler. Man kan derfor i dag stille sig det spørgsmål: Hvordan har nu selskabernes udbyttepolitik været, efter at de er blevet stillet frit? Ministeren kom ikke ind herpå i sin fremsættelse, og det fremgår heller ikke af bemærkningerne til lovforslaget.

I et nummer af statistiske efterretninger fra dette efterår findes nogle opgørelser, som dog kun vedrører regnskaberne for 1949. Af disse fremgår det, at de små og mindre selskaber gennemgående har betalt noget mindre i udbytter i 1949 end i 1948, medens de store og større selskaber — og det er jo navnlig dem, man har opmærksomheden henvendt på — har udbetalt større udbytter end i 1949 og årene forud, altså på det tidspunkt, da den gamle lov virkede. Gennemsnitsfallene viser sammenholdt med årene forud en stigning. Derimod har det ikke været mig muligt at få et tilsvarende bedømmelsesmateriale for aktieselskabernes sidste regnskabsår, altså 1950. Lad nu være, at de gennemsnitlige udbytter — og jeg understreger, at der her naturligvis kun er tale om de gennemsnitlige — tilsyneladende har været forholdsvis mådeholdende, i alt fald i 1949, hvorfra tallene foreligger, men det er på den anden side værd at notere, at der i mange store selskaber er udbetalt betydelig større udbytter end i de nærmest foregående år, altså medens de var underkastet lovens maksimumsbestemmelser. For fuldstændighedens skyld vil jeg dog anføre, at selvom udbytterne er steget, er de årlige henlæggelser til reservefond steget i samme takt. Den konsolideringspolitik, som lovgivningen